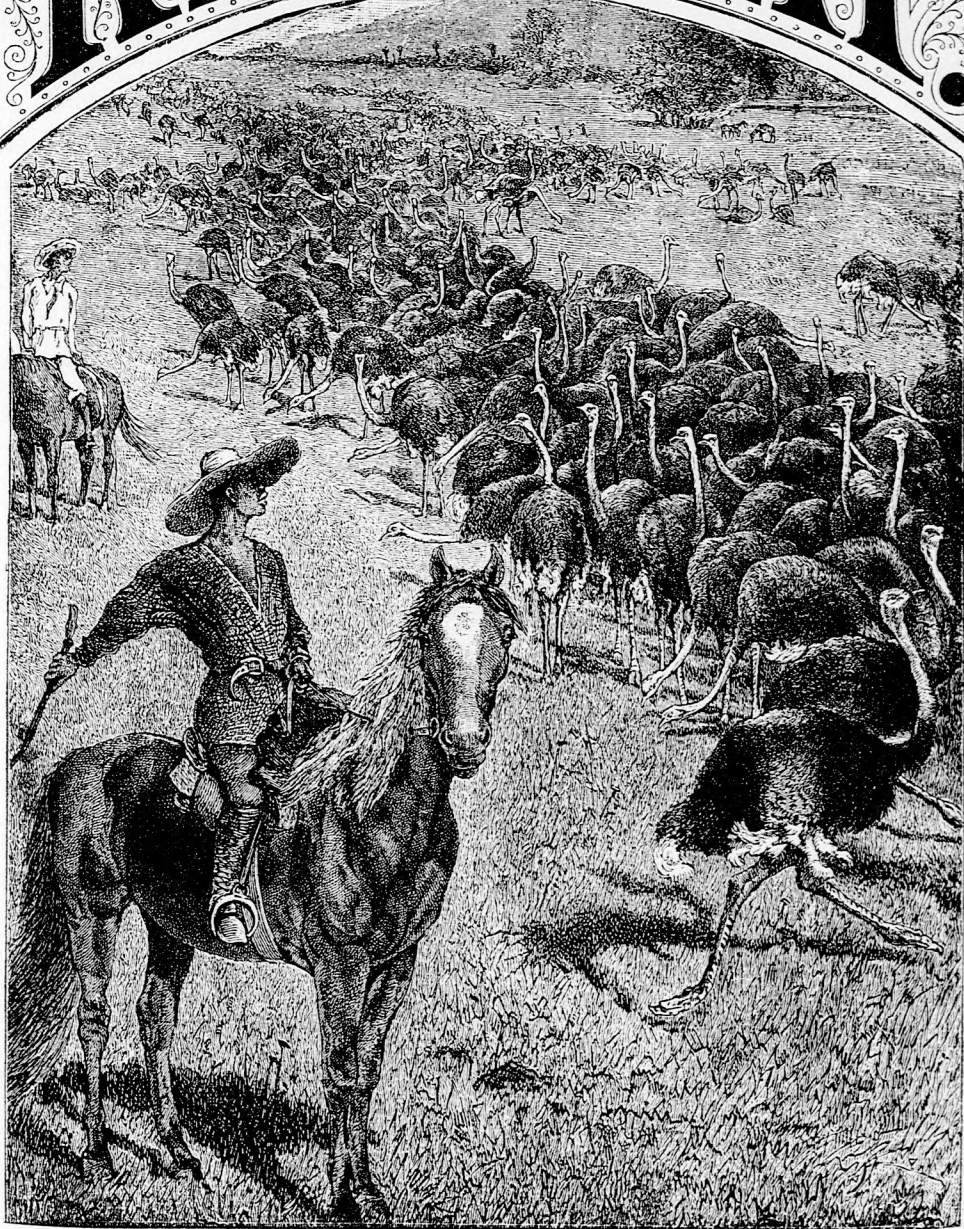

KISIRAD

STRUCZ-FALKA. (Lásd a 95. lapon.)

XXXI. kötet, 6. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1886. augusztus 8-án.

A TITKOS BÜNÖS.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

Artur is fölébredt s még öltözködtek, mikor hirtelen benyitott Dani bácsi s Andor kissé boszusan gondolá:

— Na tessék! Már korán reggel újra kezdődik az a szerencsétlen szelencze-kutatás.

De most az egyszer csalódott. Dani bácsi egészen más ok miatt jött. Tudokra adta, hogy a kis Tamás nagyon beteg.

— Már az este észre vettem.... roppant láza volt s mégsem akart ágyban maradni.

— Nem kóborolt éjjel szerte a szobákban? kérde Artur.

— De igen, és épen ezzel rontotta el még inkább magát. Szerencse, hogy idején észrevettük és erővel lefektettük. Az orvos azt mondja, hogy alkalmasint himlő fog rajta kitörni. Ez nagy baj, mert a betegség ragadós. Az igazgató ur el is határozta, hogy pár hétre bezárjuk az iskolát, mindenkinek haza kell menni... vagy a hova leghamarabb mehet... ha lehet, még ma, rögtön el kell utaznotok. Neked könnyü, Andor, mert a te szüleid közel laknak.

— Nagyon jó! Csak tessék kocsit rendelni s ma otthon ebédelek.

— A kocsi már meg van rendelve. De hát te, Artur, hová mégy? A te gyám-atyád messze lakik, sok idő fog beletelni, míg neki irunk, ő meg felel... addig itt akár el is kapod a bajt...

— Oh, abból semmi sem lesz, szólta Andor. Szüleim úgy is beleegyeztek, hogy

Artur hozzánk jöjjön a szünidőkre. Most is szívesen fogják látni. Artur tehát velem jön. Pakoljunk és induljunk.

Hamar megreggeliztek s ezalatt eszébe jutott Andornak, hogy jó lesz szüleit értesíteni, különben megjíjednek.

— Csak táviratilag értesíthetjük. Megállítjuk a kocsit a táviróhivatalnál s feladom a sürgönyt.

Ugy is tett s ilyen táviratot küldött: »Ebédre otthon leszek, Arturt is viszem, himlő miatt.«

— Nem nagyon világos, de a táviratnak rövidnek kell lenni s remélem, megértik. Annyira bizonyosan megértik, hogy várnak ebédre.

A kocsi gyorsan robogott s minél tovább jutottak, Andor annál vigabb lett. hogy szüleit, testvéreit láthatja. De Artur épen ellenkezőleg mindinkább nyugtalan-nak látszott s végre megszólalt:

— Andor... mondok valamit... nem léphetek be a házatokba úgy, hogy te engem valami gonosztevőnek tartasz... mert jól tudom, hogy két nap óta sok-szor csodálkozva néztél reám... Hanem szavadat adtad, hogy akármilyen titkot sugok, meg fogod híven őrizni. No's hát megsugom.

És megsugta. Andor pedig izgatottan összecsapta a kezét.

— Uram Teremtőm! De hát most már mi lesz ebből?!

Mialatt a két fiu gyorsan kocsizott Andor szüleinek háza felé, előzzük meg őket és nézzünk be a házba.

A család épen reggelinél ült együtt, mikor az inas behozta a táviratot és át-

adta Andor atyjának azonnal elolvasta.

— Andor haza jöttézetben.

Kardosné ijedten

— No, hiszen ni

az igazgató nagyon h

mihelyt a bajt észreve

kat. Hanem ez a szel

hoz magával valakit.

tását, kit oly sokszor

füresán jelenti, mintha

— Oh, ezt meg r

derék igazgatójuk.

— Magam is azt

Miután ebben me

nyáján örvendtek, hog

dort, ki mindnyájokna

De legjobban örült Vi

Ugrált, tapsolt öröme

— Andor jön! A

jó lesz, ha itthon lesz!

mehetnek rendbe hozni

— Mehetsz, kedv

járól is gondoskodjál,

nyájás és szíves is a ve

Nem kellett félni

lesz, mert Viola igen k

s ha valakiről tudta, h

akkor ő is szerette. Me

rek voltak és csak na

köztök holmi kisebb pö

hamar véget vetették; n

jószívü, Viola pedig en

mikor a szünidőkben e

hon, vége-hossza nem

latságnak. Kicsike kis t

éves Rózsikát pedig egy

azért a kicsike, mikor

adta Andor atyjának, Kardos urnak, ki azonnal elolvasta.

— Andor haza jön, himlő tört ki az intézetben.

Kardosné ijedten kiáltott fel.

— No, hiszen nincs mitől megijedni, az igazgató nagyon helyesen teszi, hogy mihelyt a bajt észrevette, hazaküldi a fiukat. Hanem ez a szeleburdi Andor még hoz magával valakit... azt az Artur pajtását, kit oly sokszor emlegetett. De oly furcsán jelenti, mintha ez volna a beteg.

— Oh, ezt meg nem engedte volna derék igazgatójuk.

— Magam is azt hiszem.

Miután ebben megnyugodtak, mindnyájan örvendtek, hogy látni fogják Andort, ki mindnyájoknak kedvenczök volt. De legjobban örült Viola, a testvérhuga. Ugrált, tapsolt örömeiben.

— Andor jön! Andor jön! Jaj, beh jó lesz, ha itthon lesz! Ugy-e, mamácska, mehetek rendbe hozni a szobáját.

— Mehetsz, kedvesem. És a barátjáról is gondoskodjál, aztán pedig légy nyájas és szíves is a vendéghez.

Nem kellett félni, hogy ebben hiba lesz, mert Viola igen kedves leányka volt s ha valakiről tudta, hogy Andor szereti, akkor ő is szerette. Mert igazi jó testvérek voltak és csak nagy ritkán történt köztök holmi kisebb pörölés, de akkor is hamar véget vetették; mert Andor okos és jószívű, Viola pedig engedékeny volt. És mikor a szünidőkben együtt voltak otthon, vége-hossza nem volt a vidám mulatságnak. Kicsike kis testvérjüket, a négy éves Rózsikát pedig együtt dédelgették s azért a kicsike, mikor megértette, hogy

Andor haza jön, szintén tapsikolva mondá:

— Lózita isz ülül... Lózita isz szeleti Andolt... Lózita hoz neti vijátot.

És kiment a kertbe, hogy nagy, igen nagy bokrétát gyűjtsön. Azt adott minap a mamának is nevenapján, tehát úgy gondolta, megilleti Andort is.

Mialatt pedig otthon a szép falusi lakban ilyen örömmel várták a vendégeket, a két fiú szóltanúl ült a kocsiban. Épen nem voltak vidámak, mint más efféle kis diákok, kik az iskolából haza szabadultak. Artur sápadtan dőlt hátra és néha köny toluult a szemébe, Andor pedig szintén mélyen elgondolkozva bámult hol maga elé, hol barátjára s csak néha-néha szólt, fejét kedvetlenül rázogatva:

— Nem értem... az lehetetlen... megfoghatatlan!

A delet elharangozták, mikor kocsirobogás hallatszott a Kardosék háza udvarán.

— Itt van Andor! Itt van Andor! kiáltá Viola és rohanva futott az ajtó felé.

A kis Rózsika is futott, a mennyire apró lábaitól telt, az apa és a mama pedig szintén siettek az érkezők elé. A kocsi még meg sem állott, már Andor merész szökkenéssel kiugrott s a következő pillanatban Viola, meg a kis Rózsika majd lehúzták a lábáról ölelésökkel.

— Jaj, de jó hogy itthon vagy, Andor, kiáltá Viola szinte kipirulva az örömtől. Milyen vigan leszünk!

— Milen vidan leszűnt! ismétlé Rózsika.

— Persze, hogy leszünk, de most eresszetek már apáéskához és mamához is, szólta Andor.

A szülők szeretettel fogadták kedves fiókat s az apa mosolyogva mondá:

— Csak azt nem tudom, mit hoztál, mert a sürgönyöd olyan okosan van fogalmazva, mintha himlőbetegét hoznál haza.

— Az ám, kedves apácska, magamnak is eszembe jutott később, hogy kissé furesán írtam meg. De én csak az ebédet féltettem, mert tudtam, hogy mihelyt itthon leszek, rettentő étvágyam lesz s ha mamácska nem tudná, hogy jövünk, még böjtölni kellene. A himlős kis Tamást ott hagytuk, én az én kedves barátomat, Arturt, hoztam el.

Ez alatt Artur is kiszállt a kocsiból és szerényen, illedelmesen várta, míg Andor és szülei, testvérei tulesnek a vizontlátás első örömén. Most Andor kézen fogta és bemutatta. Kardos ur neje szívesen fogadták, de Viola kissé csalódottan nézett rá. Hát ilyen az Andor sokat emlegetett legkedvesebb barátja? Ez a sápadt, beteges, félénknek látszó, gyöngye fiu, a ki mellett Andor egész óriás volt?

Persze, Viola sokkal illedelmesebb, okosabb leánya volt, hogy sem ezeket a gondolatokat elárulta volna. Andor odavezette hozzá pajtását s így szólta:

— Kedves Violkám, ez itt az én kedves barátom, hát ti is legyetek jó barátok. Ne félj, Artur, Viola nem afféle kényeskedő kisasszony ám, a kivel nem lehet vidáman eltréfálni. Hamis, pajkos jószág, ha nem vigyázol, kifog rajtad. Hanem ketten majd csak birunk vele.

— Ejnye, te csunya Andor, szólta Viola nevetve, bizony még elhiteded velem, hogy én valami kis boszorkány vagyok. Ne hidd neki, Artur, tudok én csöndes is lenni, ha kell. Te meg bizonyosan nem is szereted a pajkos játékot, ugy-e? Talán beteg is voltál, hogy olyan sápadt vagy?

— Beteg? Nem én... az az... igen... nagyon rosszul aludtam a múlt éjjel, felelé Artur s kissé zavarodottan pillantott Andorra.

— Betegnek nem beteg, szólta Andor, hogy kivágja barátját. Csakhogy ő nem olyan vasgyuró, mint én, a sok tanulás kissé megviseli. Mert a mi tanulásunk nem olyan ám, mint a tied, kedves kisasszony hugocskám, a kitől a nevelőnő megkérdezi, hogy tetszik-e egy félórácskát tanulni vagy talán inkább tetszik a kertbe sétálni és friss gyümölcsöt enni a fáról.

— Andor! Andor! mindjárt megcibállak! szólta Viola tréfás haraggal. Ne higgy neki, Artur, én is sokat tanulok ám, mindenféle tantárgyakat, aztán zongorázni, meg kézi munkát... meg a mamácskával a háztartás körül is... oh, sokkal több dolgunk van nekünk leányoknak.

A szülők mosolyogva hallgatták a versenygést s az apa így szólta:

— No, fiaim, hát egyezzünk meg most abban, hogy egy pár napig egyiketeknek sem lesz semmi dolga. Mivel a fiúk itt nem tanulnak, Viola is szünidőt kap addig, míg a fiuk vissza nem térnek az iskolába.

— Föl is forgatjuk akkor az egész környéket, szólta Andor vigan. Meglásd, Artur, egy hét múlva olyan kövér leszel

és olyan piro
bácska ni

Ezzel ő
kát, ki kacza
jába és tilta

— Lóz
mama tisz I

— Ke
menjetek

— K
hugocskán
még csak
zik semmi

Be-b

— T
ne busulju
történt. I

és olyan piros, mint ez a kis hizlalt libácska ni.

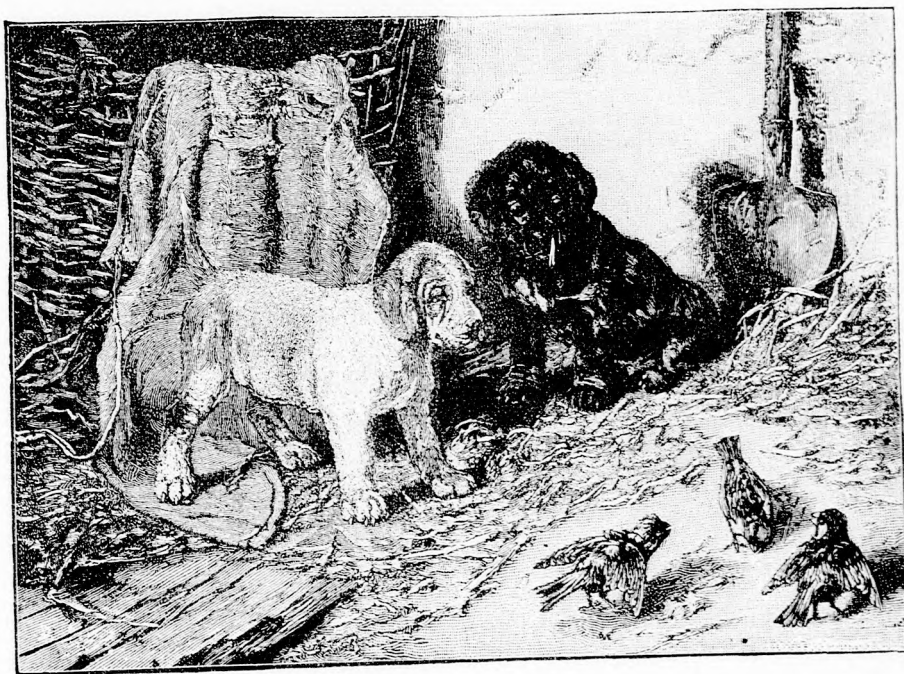
Ezzel ölébe kapta a piczike Rózsikát, ki kacagva kapaszkodott Andor hájába és tiltakozott a csufnév ellen:

— Lózita nem libáczta... Lózita a mama tisz Lózitája...

— Kedves fiaim, szólalt meg a mama, menjetek most szobátokba, mossátok

le az uti port, öltözzetek át... aztán mindjárt ebédelünk.

A két jó barát követte az utasítást. Egymásba nyíló két kedves szobácska volt számukra berendezve. Andor persze százszor is körüljárt szobájában, megnézegetve mindent, rendben van-e mindenféle holmija, melyet itthon hagyott, mikor iskolába ment?

HIVATLAN VENDÉGEK. (Lásd a 87. lapon)

— Kedves leányka ez az én Viola hugocskám. Szép rendben tart mindent... még csak por sem lepte... nem is hiányzik semmi.

Be-beszaladt Arturhoz is.

— Tudod-e, Artur, most már aztán ne busuljunk azon, a mi ott az intézetben történt. Már hiába, itt nem segítünk

rajta. Ne légy hát olyan levert és ne zavarodjál meg minden szóra, mert utóljára még elárulod magad.

Persze, könnyű volt Andornak így beszélni, mikor semmi hiba sem nyomta a lelkét. Artur nem igen bizott benne, hogy olyan vidám tudjon lenni, mint a többiek. Szóttalanul ült eleinte az ebédnél,

de ott aztán lassankint mégis elhagyta buslakodása. Olyan jókedvű volt mindenki, annyi tréfás dolgot csevegtek, hogy biz' ott senki sem maradhatott sokáig rosszkedvű s Artur egyszerre csak azon vette magát észre, hogy, bár a kínos titok most is ott rágódik a szívéen, mégis a többiekkel együtt nevetgél, tréfálkozik. Mivel pedig eszes, ügyes és illedelmes fiu volt, Andor szülei és testvérei mihamar nagyon megszerették.

A délután a ház, udvar, kert, istálló megtekintésével telt el. Andor megmutatta a maga kineseit, játékait, a szép lovakat, Viola pedig a virágokat, a kis Rózsika meg a kedves báránkját és apró cziczuskáit hozta elő. Olyan kellemesen multak az órák, hogy mikor végre este lenyugodtak, Artur szinte maga is esodálkozott, hogy oly tökéletesen meg tudott néhány órára feledkezni arról, a mi oly szerenestlenné teszi.

Másnap pedig újra kezdődött a sokféle kellemes időtöltés. Andor nagyon leleményes volt mindenféle ügyes játékok rendezésében, Viola pedig csakugyan olyan talpraesett kedves leányka volt, a ki soha sem rontotta a játékot. Tudott versenyt futni, labdázni és ha birkózásra került volna a sor, bizony aligha földhöz nem vágja a gyöngé Arturt.

Nem telt bele három nap s Artur már úgy érezte magát a szives, kedves család körében, mintha rég ez lett volna az otthona. Föl is vidult egy kicsit, meg is erősödött, ámbár ez persze nem ment olyan gyorsan, mint Andor jósolta és kívánta. És éjente, mikor senki sem látta, sokszor újra kezdte Artur a régi busulást.

— Mi haszna? sohajtá. Ez mégsem tart sokáig. . . vissza megyünk és akkor. . . akkor, ki tudja, mi lesz velem?

És mig a többiek reggel az üdítő álmom után vidáman és kipirult arccal jelentek meg, Artur ilyenkor volt legsápadtabb és legszomorubb, mignem aztán napközben kiverték a fejéből töprenkedéseit.

A szülők is rajta voltak, hogy kellemessé tegyék a fiuknak a váratlanul kapott vakációt.

— Nem tart sokáig, mondá Kardos ur. Irta az igazgató, hogy pár nap mulva bizonyosat jelenthet, mert még kétséges, himlő fog-e kitörni a kis Tamáson, vagy másféle baj. Ha nincs veszedelem, rögtön vissza kell térni a fiuknak s aztán kettőzött szorgalommal tanulni, hogy pótolják a mulasztottat. Addig tehát szórakozzanak. Holnap, ha szép idő lesz, nagy kirándulást rendezünk a hegyek közé.

Erre lett csak nagy az öröm. Az egész nap készülődésekkel telt el s Andor halászorgokat készített.

— Fogunk pisztrángokat. . . van ott sok. Ismerem az a vidéket. . . van ott egy gyönyörű hegyi patak. Meg is fürdünk majd benne.

— No, no, csak ne a tudtom nélkül, szólt az apa. Majd én kijelölöm a helyet, mert tudod, fiam, az veszedelmes patak, helyenkint roppantul ragad, más helyen meg szinte feneketlen mély.

— Ugy lesz, apácskám, a mint akarod.

Alig várták a reggelt s táncoltak örömben, mikor fölkelve látták, hogy pompás nyári nap ígérkezik. A kocsi

mihamar e foglaltak. . .
másikban A

— Jobb
Andor. Mer
senyt is ren
hogy mamá
gyönyörű é

Vigan
a hegyek k
telepedtek
tak, főzve
mulattatta
galyat a tü
mikor ebl
mulatságot
kevésbé
és gyönyör

— A
A mit fog
majd mi t

Artur
volt s nagy
kissé meg
megkezdte
tasabb vol

— K
kissé csön
te menj a
jóval fölöt

A h
sziklák k
alá. Artur
tag alján
nagyon is

— M
amott ni
foghatnék

mihamar előálltak s egyikben a szülők foglaltak helyet a kis Rózsikával, a másikban Andor és barátja, meg Viola.

— Jobb nekünk külön, tréfalkozék Andor. Mert utközben egy kis hangversenyt is rendezünk és még megeshetnék, hogy mamácska nem találná szépnek a mi gyönyörű énekünket.

Vigan indultak, vigan érkeztek meg a hegyek közé. Árnyas, nagy fák alatt telepedtek meg s itt a cselédek tüzet raktak, főzve-sütve, a mi egy ideig szintén mulattatta a fiatalokat. Gyűjtöttek száraz galyat a tűzre, hordtak vizet a patakából s mikor ebbe beleuntak, kerestek más mulatságot. A szülők a kis Rózsikával a kevésbé meredek helyeken sétálgattak és gyönyörködtek a szép kilátásban.

— Artur, mi most menjünk halászni. A mit fogunk, külön megfőzjük s ezzel majd mi traktáljuk meg a társaságot.

Arturnak ez teljesen új mulatság volt s nagy kedve telt benne. A zuhogó s kissé megáradt hegyi patakhoz sétáltak s megkezdték a horgászást. Andor már jártasabb volt ebben.

— Keress olyan helyet, hol a víz kissé csöndesebb. Én erre lefelé megyek... te menj a zuhatag felé s, vagy alatta, vagy jóval fölötte próbálj szerencsét.

A hegyi patak itt egy helyen nagy sziklák közt hatalmas robajjal zuhogott alá. Artur úgy okoskodott, hogy a zuhatag alján nem lehet halacska, mert ott nagyon is kavargó a víz.

— Megyek inkább még följebb... amott ni csöndesebb a patak. Jaj, csak foghatnék néhányat... megmutatnám

Andornak, hogy én is értek ám a horgászásához.

Kivánsága be is teljesedett. Tudta azt Artur, hogy legelőször türelemre van szükség. Leült a patak partjára és csöndesen, mozdulatlanul tartotta a horgot. Sokáig tartotta, míg végre érezte, hogy megrándult.

— Talán beleharapott már?

Hirtelen kirántotta és csakugyan — egy jókora halacska ficzánkolt a horgon.

(Folytatása következik.)

HIVATLAN VENDÉGEK.

(Képpel a 85. lapon.)

„HÁT ti mit kerestek itten,
Torkos verebek?
Most még szép szóval tanácslom:
Odább menjetek!

Ez a mi zugocskánk, mindjárt
Jön a jó ebéd,
Gazdánk hozza, nem kell hozzá
Hivatlan vendég.“

S az éhes madárkák közül
Az egyik felel:
»Jó kis kutyák, szépen kérünk,
Ne üzzetek el.

Ha ti majd torkig jól laktok
Mi meg éhezünk,
A mi nektek fölösleges,
Az jusson nekünk.

Kinek bőven jut a jóból
Ugy érdemli meg:
Ha a szegénynek juttatja
A fölösleget.«

A NAGYMAMA KALAPJA.

— Beszélyke, képpel. —

Agy szélvész sivitott kint végig a kerten, mezőkön. Nem lehetett kint játszani, sétálgatni s Gizi, Lotti és Ernő beszorultak a szobába.

— Jaj, de unalmas! szólt Ernő ásítva. Mit csináljunk most estig?

— Az igaz, hogy unalmas! szólt Gizi. Olvassunk valamit!

— No persze! Nem elég volt a tanulásból, a míg az iskola tartott? Én ugyan nem olvasok.

— De még én sem, szól Lotti.

— Akkor hát játszunk búvóskát, vagy találós kérdéseket.

— Hát még! Majd én fásztom magamat kereséssel!

— De még én sem töröm a fejem holmi nehéz kérdéseken.

Semmiféle játékban sem tudtak megegyezni, minden terhőkre esett, mert nagy lustaság lepte meg őket. Végig döltek karosszékekben, pamlagon és ásítottak.

— Ez nagyon unalmas, de legalább kényelmes, mondá Ernő.

A mint ott unatkoztak és nyújtózkodtak, Lotti egyszerre megszólalt:

— Nézzétek csak! A nagymama benne hagyta a kulcsát a fiókban. Pedig roppantul félti azokat az ócskaságokat, melyeket ott tart a szekrényben. Nézzük meg.

— Nem bánom, nézzük meg, szólt Ernő.

— Ez is mulattatni fog egy kicsit, tévé hozzá Gizike.

Tudták, hogy a szekrényt nem szabad fölnyitni, de a tilalommal most nem törődtek. Hiszen mamáék a nagymamával nincsenek itthon és ha megjönnek, a kocsi robogása elárulja, akkor majd gyor-

ezeek közt voltak régi, nagyon régi ruhadarabok is, még a nagymama fiatal korából; ott tartogatta egy rég meghalt testvéröccse ruháit is. Ez persze mind nagyon furesa volt, olyan divatu, a melyet most senki sem lát, ha csak nagyon régi képeket nem vesz elő.

— Jaj, milyen maskara ruhában jártak nagymamáék! szólt Gizi. Játsszunk maskaradét! Öltsük fel.

— Jól van, öltözzünk maskaradéba, szólt Ernő. Ilyen unalmas napon mit tehetnénk okosabbat?

Szedeggették, rakosgatták az ócska holmit, válogattak benne s kiki magára öltött valamit; Ernő talált egy sárga gombos frakkot és tarka virágos mellényt, Gizike egy hosszú köpenyt, mely a sarkáig ért; de legjobban kiválogatta a parádéját Lottika, ő tetőtől talpig felöltözött a nagymama hatvan esztendő előtti lánykori ruhájába, még kalapja is volt olyan, hogy a feje alig látszott ki belőle.

— Én tettem föl a kalapot, én vagyok a nagymama, most ti nekem engedelmese-

san helyre raknak mindent. Kihuzták a fiókot és előszedtek belőle sok mindenféle régi, ódon portékát. Régi emlékeket tartogatott a nagymama ott s

kedni tartoztok.

— No persze! Én is csak úgy föltehetem azt a kalapot, szólt Gizi.

— Igen ám, ha adnám.

— Elveszem, ha nem adod. Segíts, Ernő!

Lotti nem várta be, hanem kifutott, Gizi és Ernő pedig utána. Az udvaron utól is érték mihamar s dulakodni kezdtek a kalapért. Lerántották a Lottika fejéről, de Lottika még fogta és ijedten kiáltá:

— Elszakad... akkor aztán majd kikapunk!

Inkább eleresztette... de Gizi és Ernő is, nehogy baj történjék, épen akkor szintén eleresztették és valamennyiök helyett elkapta másvalaki: egy nagy szélroham. Egyszerre csak azt vették észre, hogy a fura kalap magasan röpül a levegőben.

— Jaj! Elviszi a szél! kiáltá Lottika ijedten.

— Utána gyorsan! Mindjárt leszáll, megkapjuk.

A szél a kerítésen át kiröpítette a kalapot az utcára s a három gyermek azon módon, maskara öltözetében futott utána. A mint a szélvész egy pillanatra lecsöndesült, a kalap lebocsátkozott, de mikor már-már azt hitték, hogy megfogták, újabb szélroham megint fölkapta és vitte odább, ki a mezőre.

A hány gyerkőcz volt a faluban, mind összefutott és ujjongva nézte a kalapvadászatot, de még inkább a furcsa maskarát, melyben Lotti és testvérei kergetőztek. Ilyet még nem láttak a faluban s olyan kaczagás, csufolódás lett, hogy Lotti, Gizi meg Ernő már szerettek volna visszafordulni és elbujni, — csakhogy nem lehetett, azt a rettenetes kalapot okvetlenül el kell fogni.

Épen az országut közelében kergettek, mikor kocsi közeledett. A benne ülők meglepetve nézték a vihogó gyerekereget és a három furcsa ruhás alakot; eleinte rájuk sem ismertek. De Ernő annál hamarabb ráismert a kocsiban ülőkre.

— A mama... a nagymama! kiáltá ijedten.

Mintha a kalap is megijedt volna, épen akkor leereszkedett a földre s Lottika végre elfogta.

— Hát ti mit csináltok itt? Jertek csak ide! hangzik ekkor a kocsiból atyjok szava.

Röstelkedve, pironkodva mentek oda s akarták volna magyarázni, de olyan össze-vissza, hogy atyjok így szólt:

— Majd otthon megtudhatjuk. Menjetez haza.

A kocsiban nem volt hely, gyalog, a sok kaczagó gyerkőcztől kísérve, vitték haza a szerencsétlen kalapot, mely annyira megfuttatta őket, mikor pedig lusták voltak még játszani is. Otthon aztán el kellett persze mondaniok, mit tettek. S az apa így szólt:

— Az lesz büntetéstek, hogy holnap bármily szép idő lesz, leczkét fogtok tanulni egész nap. Szabad időtöket használhattátok volna szobajátékra is, de e helyett lustálkodás közben oktalan csinyt főztetek ki, megbántva a nagymamát. Hozzá csuffá is lettetek s az egész falu népe nevet rajtatok.

Nem is egyhamar feledték ezt Gizi és testvérei s ezentul beérték olyan játékkal, mely gyermeknek való.

NYÁRI ÖRÖM.

(Képpel a 92. lapon.)

NYÁRI idő, nehéz idő,
Szorgos munka ideje,
Nyári idő, kedves idő,
Víg mulatság jár vele.

*Kint a mezőn forró napon
A munkás nép fáradoz,
Kint a mezőn az árnyékban
Gyermek népség mulatoz.*

*Ferkó fujja a tilinkót,
Hangja messze hallik át,
Kis Boriska tánczra hívja
A szelíd kis barikát.*

*Munkás nehéz munkájának
A szürkület véget vet,
Gyermekek víg mulatságát
Csak az est szakítja meg.*

*Elégülten térnek haza
Áldva a nyár bő kegyét,
Mely meghozza kenyerünket
S a gyermekek örömet.*

EGY ÉJ A KERTI LAKBAN.

— Beszélyke. —

AJ, de szörnyű nagy meleg van!
Még éjjel is alig üdül fel az ember.
sohajta Berezi.

— Az ám! Én alig tudtam aludni,
szólt Klárrika.

— Oh, én jól aludtam, szólt a kis
Böske, a ki nem volt olyan kényeskedő,
mint testvérei.

Az igazat megvallva, Berezi is jól
aludt, de törte a fejét valamiben.

— Tudod-e, Klárrika, hogy segíthet-
nénk a bajon?

— Hogy?

— Ha a kerti lakba mennénk aludni.
Az nagyon mulatságos is volna... este
játszanánk, mintha nagy utazáson meg-
lepett volna az éjszaka, aztán találunk
egy régi várrmot, ott meghuzódunk, ti
majd a belső szobába mentek, én pedig
az elsőben foglak őrizni, hogy gonosz
zsiványok ránk ne törjenek.

— Köszönöm szépen, szólt Böske.
Ott nincs ágy, hát hol alszunk?

— Oh, az nem baj, jegyzé meg a
kalandosabb kedvű Klárrika. A belső
szobában van kényelmes pamlag, azon
pompásan alhatunk.

— Én pedig az első szobában a karos
székbe ülök, szólt Berezi.

— Igen, de szüleink ezt nem enged-
ték meg.

— Ugyan ne okoskodjál anyyit! Most
nincsenek itthon... a cselédeken pedig
kifogunk. Ugy teszünk, mintha aludni
mennénk, aztán kionsunk a kis ajtón.
Gyönyörű holdvilág van, meglássátok,
milyen kellemes lesz. A kulcsot már meg-
kerítettem.

A mit Berezi és Klárrika elhatároz-
tak, azt Böskének is meg kellett tenni,
ámbar neki még mindig volt aggodalma.

— De hátha csakugyan jön oda
valami rabló?

— Ott leszek én! felelé Berezi büsz-
kén. Gondoltam én mindenre.

Csakugyan gondolt, még pedig úgy,
hogy atyja szobájából kicsent egy régi
pisztolyt, melylyel félig-meddig tudott
már bánni.

— Meg van töltve... ha valaki ránk törne, agyon lövöm.

A két leányka félve és bámulva nézett a hős Berczire. Csak arra kérték, hogy előttük ne sokat hadonázzon azzal a veszedelmes szerszámmal, mert el talál sülni.

— Mondtam már, ne féljetez semmit. Kitünően fogunk mulatni.

A pompás tervet végre is hajtották. Berczinek rég járt már ez a fejében s most, hogy szüleik néhány napra elutaztak, itt volt az ideje, hogy ezt a mulatsá-

gos éjjeli kalandot végig játsszák. Észrevétlenül kiosontak a házból, eljutottak a kerti lakhoz s ott kedvökre gazdálkodhattak, mert a kertész lakása meszsze volt. Egy kis ideig még jártak-keltek, aztán berendezkedtek éjszakára.

A kerti lak csinos kis faépület volt, vagy ölnyi magas kőfal-alapzaton, hogy az ablakokból végig lehessen látni a kerten. Csinosan be is volt rendezve s gyakran szoktak ott ozzonnálgatni.

A belső szobában két pamlag is volt. Itt a két leány helyezkedett el, úgy a

NYÁRI ÖRÖM. (Lásd a 91. lapon.)

hogy. A kis Böske semmikép sem volt meglegedve, hogy kényelmes ágya helyett így kell kuczorognia; de ha már benne volt, legokosabbnak vélte, hogy alszik olyan jól, a mint csak lehet. El is aludt mihamar, míg Klárka, ki váltig mondogatta, hogy ez nagyon kedves és mulatságos, ugyancsak sokáig nem tudott elszenderülni; de végre őt is elnyomta a fáradtság.

Berczi ezalatt az első szobában helyezkedett el egy nagy karosszékbén. A pisztolyt maga mellé az asztalra tette.

— Így ni! Próbáljon valaki betörni!

Nem igen volt valószínű, hogy ha eddig soha hire sem volt rablónak, most egyszerre kerüljön valahonnan! de Berczi azért vitézül örködött, a mig birta; csak-hogy végre ő is elszenderült.

Sokáig azonban nem igen alhatott, mikor hirtelen valami zaj riasztá fel. S a mint álmosan fölpillantott, az éji homályban látta, hogy egy férfialak mászik be az ablakon. Itt a rabló! gondola Berczi s hősi elszántsággal fölkapva a pisztolyt, rálőtt a betörőre. Egy pillanatra behunyta

szemeit, mert előre borzadt a szörnyű látványtól, mint fog az agyonlőtt ember ott vérében fetrengeni; de a mint fölnyitá szemeit, nem látott senkit, — de igen is látott valami egyebet, a mitől elhült benne a vér. A pisztoly fojtása az ablakfüggönyre esett s ezt meggyújtotta. A függöny már lobogó lánggal égett s közelében egy nádszék is már tüzet fogott.

Berczi egy-két pillanatig dermedten bámulta a veszedelmet. De aztán eszébe jutottak testvérei, kik a belső szobában alusznak. Fölugrott és berontott hozzájuk. Oly mélyen aludtak, hogy a lövés sem ébreszté fel őket.

— Klárika, Böske! Keljetez föl hamar! Tűz van!

A két leányka csak nagy nehezen ébredt föl s még azután is sokáig kellett őket rázogatni. Mikor meg már fölébredtek, eleinte nem akarták elhinni a veszedelmet.

— Csak meg akarsz tréfálni... minek vertél föl az álmunkból!

— De nem tréfa... itt veszünk, ha nem sietünk.

A másik szobából betóduló füst bizonyította, hogy igaz. Most már halálosan megrémültek s menekülésre gondoltak. Hanem az első szobán át már nem lehetett keresztül jutni, az teljesen lángban állt.

— Az ablakon kell kiugranunk!

Ez nem volt veszélytelen, mert az ablak vagy másfél ölnyi magasságban volt. Egyik függönyből kötelet csavartak s azon bocsátkoztak le. Épen idején, mert már az egész faházacska égett. A kalandos éjszakázók föllármázták a háznépet,

de mire az emberek a kerti lakhoz értek, már nem lehetett segíteni, az egész szép épületke elhamvadt.

Hogy Berczi és Klárika mint érezték magukat, mikor szüleiknek számot kellett adni, azt nem is magyarázom. A szigorú büntetés sem maradt el. És a mit Berczi még inkább röstelt, az volt, hogy alaptalan félelemből okozta a veszedelmet: mert nem akart oda rabló betörni, hanem egyik kertészlegény, ki későn jött meg a városból, nem akarta fölzavarni az öreg kertészt s a kerti lakba akart menni aludni. Szerencsére a golyó nem találta s Berczinek nem kellett egész életén át viselni egy megfontolatlan tett következményeit. De még így sem feledte el egyhamar.

MEZŐN.

TÉRDIG járok a virágban,
Bokrétát kötök,
Válogatok fehér,
piros,
Sárga, kék között.

A madár zeng, én is vele

Versenyt dalolok,

A ki hallja, ránk mondhatja:
Milyen boldogok!

Az vagyok és nem eserélek
Veled, kis madár,
S kis bokrétám, reád otthon
Nagy feladat vár:

Jó mamámnak nevenapján
Segítsz majd nekem
Kifejezni: milyen nagyon,
Nagyon szeretem!

A REJTÉLYES DOBOZ.

 IMRE jó fiu volt, nem is lett volna senkinek rája panasza, csak szertelen kíváncsisága keverte sokszor nagy bajba. A multkor is megjárta s ugyancsak drágán fizette meg kíváncsiságát.

Egy szép napon ugyanis épen elvégezte iskolai teendőit és az ablakon tekintett le az alant járó, vig emberekre. Nagyon el volt keseredve, hogy ő nem mehet ki sétálni, pedig olyan szép délután van! Persze, az nem is jutott eszébe, hogy ő maga oka annak, hogy ki nem mehet, mivel a multkor ismét kíváncsiságaért lakolt meg. Arra ugyan még emlékezett, hogy bele esett a kutba és erősen meghült. Szerencséről beszélhet, hogy bele nem fulladt a vízbe. De hogy ő tulajdonképen kíváncsiságának esett áldozatul, arra már nem emlékezett.

Igy hát, mint mondám, nagyon rossz kedve volt s maga magára haragudott. Bosszusan nézte a járókelőket, s ha köztük egy-egy tanulóársára akadt, még jobban haragudott. Már épen el akarta hagyni az ablakot és olvasni készült, midőn egy hordárt látott házuk felé sietni. Karján egy henger alakú katulyát vitt s ez már nagyon magára vonta Imre figyelmét. Hát még, midőn befordult a házba és néhány perc multán az ajtón kopogtatott.

Imre gyorsan elhagyta az ablakot és sietett ajtót nyitni.

Valóban! Ugyanaz a hordár volt. Kérdezősködött Imre atyja után.

— Az nincs itthon, mondá Imre; de

addig, míg apácska haza tér, én is átvehetem az üzenetet.

A hordár eleinte vonakodott Imrére bizni azt, amit személyesen kellett volna átadnia. Végre azonban engedett és egy levél kíséretében átadta Imrének azt a furesa dobozt, sokszorosan figyelmeztetve, föl ne nyissa, s bontatlan szolgáltassa át édes atyjának.

Imre kíváncsian nézegette a levél borítékját. Ösmeretlen volt előtte ez az irás, még sohasem látta. Aztán a dobozt nézegette minden felül. Egyszerű madzaggal volt bekötve és semmi jel sem mutatta, mi lehet benne.

— Mi közöm is van hozzá? mondá Imre, s letette az asztalra.

Ismét az ablakhoz ült s nézte az embereket. Nem sokára el is felejtette az egész dobozt s egyéb vonta magára figyelmét. Sokáig ült ott az ablakban, míg végre besötétedett és kénytelen volt visszavonulni. Lámpát gyújtott, s leült azzal a szándékkal, hogy olvasni fog.

Véletlenül szemébe tűnik a doboz. Megint elfogta a kandiság. Tudni szeretne volna, mi rejlik abban a hengerben?

Megfogta.

Nem volt nehéz.

Minden oldalról nézegette, forgatta fölfelé, lefelé, de csak nem tudott rányitni a titokra. A doboz felső részén egy czédula fehérelt, melyen nagy betűkkel rá volt írva: »Ovatosan!«

Imre szinte égett, s lázas lett. Minden áron szeretne volna tudni, mi van a katulyában. Füléhez tartotta: nem mozog-e benne valami? Majd erősen rázni kezdte. Mind hasztalan! Semmi gyanusat sem

vett észre. Hát ha felnyitná? Eleinte megijedt e gondolattól. Tudta jól, hogy apa nem ért az effélében tréfát; szigoruan megbüntette volna.

Ismét letette a dobozt és olvasni kezdett. Nem tudott. Mindig a dobozra gondolt, s akárhányszor kapott bele a könyvbe, abba kellett hagynia. Végre elhatározta, hogy megnézi.

Óvatosan vizsgálta s nagy öröme észre vette, hogy csak lazán van összekötve s könnyen kifejthető.

Még egyszer felszólalt benne a kétség szava; de már égette a kíváncsiság. Ügyesen leoldotta a madzagot és kinyitotta a dobozt.

Alig vette le azonban a födelet — ijedten ugrott vissza.

Egy egész méh-raj repült ki a dobozból. Imre ijedten kézzel-lábbal kezdett hadonázni, de vesztére. A sok rázás által ugyanis felbőszült méhek még inkább feldühödtek s rövid időn Imre arca, keze, mindene a csipéseiktől feldagadt. Rémitően el kezdett ordítani. Köröskörül futott a szobában, mindenütt elérték azonban a méhek, s a hol csak helyet leltek rajta, fulánkjaikkal megdöfölték. Már egészen ki volt merülve, midőn végre a segítségkiáltásokra az atyja belépett. Őt is rögtön körülvették a méhek de szivarjának füstje elriasztotta a föllázadt rovarokat.

Rögtön megértette az egészet, mert egy jó barátja már előbb igérte, hogy egy raj méhet küld neki.

Gyorsan kinyitotta az ablakot s így a méhektől megszabadult.

Imre nagyon megbűnhődött az újabb engedetlenség- és kíváncsiságáért. Sokáig

ágyban fekvő beteg volt, jéggel borogatták arcát és kezeit s nagyon erős fájdalmakat szenvedett.

Midőn felgyógyult, megfogadta: nem lesz soha többé oly kíváncsi. Szavát meg is tartotta.

Perényi Dezső.

STRUCZ-FALKA.

(Képpel a czimlapon.)

A mi szép Alföldünk tágas rónáin láthatunk mi nagy méneseket, gulyákat legelni, a falvak közelében pedig mindenütt őrzik kis pásztorleányok a liba-falkát. De már olyan furcsa falkát mi itthon nem láthatunk, minőt ez a kép mutat: madár-falkát, melyet lovas pásztorok őriznek és terelgetnek legelőre.

Afrika déli részein láthatók az ilyen érdekes strucz-falkák. Mi a struczmadarat csak állatkertben vagy menaszériában láthatjuk, hol magánosan busul ketreczében. De otthon a maga hazájában, a forró Afrikában nagy csapatokban él, még pedig most már mint félig-meddig szelid házi állat.

A strucz, mint bizonyosan tanultatok már, a legnagyobb madár, de szárnya olyan kicsiny és gyöngye, hogy röpködni nem tud. Annál jobban tud szaladni hosszú és erős lábaival, úgy hogy gyors paripa is alig bírja utólni. Régebben fárasztó vadászatokat tartottak, hogy a vadon élő struczokat elfogják, mert a strucz tolla igen szép és értékes portéka, melyet a kereskedők drága pénzen vesznek meg. Hanem egyszer aztán kitalálták egyes emberek, hogy a szép strucz-tollhoz könnyebben is hozzá lehet jutni. A strucz igen könnyen megszeliidül és nem bántja az embert, nem is fut előle, ha egy kis ideig emberek közelében élt; ha meg kicsi korától nevelik, egészen szeliddé válik. Az afrikai ügyes telepítvényesek tehát eleinte elfogtak egy pár vad struczot s ezeket fogva tartották. A struczok

lerakták tojásaikat, a kis struczok fölnevekedtek s lassanként nagy struczfalca szaporodott fel. A falkát aztán lovas struczpásztorok terelik ki a legelőre s ott őrzik, mert a struczoknak persze mégis eszébe juthatna elkalandozni messze a vadonba; de ha látja, hogy őrzik, szépen együtt marad. Estére a lovasok beterelek a falkát magas kerítéssel elzárt helyre, hol a hatalmas állatok békességben töltik az éjt.

Van olyan afrikai gazda, a kinek két-három ezer darabból álló struczfalca van. Mikor a struczok szárny-tolla szép nagyra nőtt, akkor a gazda e tollukat egészen kényelmesen kitépdesi és eladja, a kereskedők pedig hajón elhosszítják a sok szép tollat Európába és itt ruhák, kalapok díszítésére használják föl.

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXI. köt. 4-dik számában közölt szótagrejtvény megfejtése:

Koral, Imre, kalapál, Olt, rezeda, árny, Nátán, kánya, ember, lámpa, = ki korán kel, aranyat lel.

Helyesen fejtették meg: Ullmann Linka és Ernesztin, Mautner Aladár, Mandl Olga, Latkóczy Etelke, Záborszky Anna, Etelka és István, Péch Aladár, Kűszler Gizella, Badićs Margit, Kirchnopf Feri, Teszárny Ilonka, Meszser Róza, Kobsin Róza, Redlich Ella, Roth Mariska és Helena, (kinek az írása? F. b.) Boskovits Margit, Weissenböck Gyula, Dózsa Aranka és Ödön, Balogh Juliska, Hajas Gyula, Novák Tivadar és Ernő, Moesz Emilia és Hermin, Beck Róza, Erber testvérek, Lámpel Czila és Sándor,

Mihálett testvérek, Beck Dezső, Schrott Eugénia, Berkó Esztike, Antika és Pistike, Lázár Ida és Ella, Netter Nelli és Bella, Auspitz Rinka, Steiner Paula, Jellinek Szerafin és Margit, Pámmer Blanka (sajátkezű irást kívánok, F. b.) Tahy Sarolta, Holländer Elvira és Hugó, Soós Elemér és Zoltán, Krámer Emil, Milesz Erzsike, Ilonka és Pistike, Zlinszky Malvin, Voigt Marcsa és Ede, Mikuleczky Ilonka, Kiss Edith és Marticza, Hugmayer Stefánia és Ottó, Völhofer Gizi, Mandl Dezső, Könczey Mariska, Szentiványi József, Maderspach Janka és Julka, Keczer Stefánia és Antal, Künstler Malvin, Reichenfeld Gizella és Károly, Bodó Sarolta, Szapáry Ilona és Emi, Bukovszky Margit (részben), Mátrai Riza, Pallavicini Edina, Schweiger Margit és Jenő, Szilágyi Teréz, Manheimer Gizi és Hermin, Oesterreicher Berta és Józsi, Fekete Ilona és Róza, Fischer Frida, Vitályos Mariska, Weisz Béla és Kornél, Kohn Regina, Donáth Dezső, Löwy Lajos, Pándy Erzsike és József, Hajós Magda, Nagy-dorogi izr. iskola növendékei, Lusztig Mariska, Grosz Teréz és Imre, Fischer Sándor, Hirschl Matild, Buttykay Géza, Matolay Zsófia, Szabados Irma, Körmendy Imre, Császár Klára, b. Geramb Alice, Kovácsy Emma és Marcsa, Deutsch Berta, Rotfeld Anna, Ferenczy Károly és Lajoska, Körmendy Elvira és Szeréna, Rausch Aranka és Vilma, Hoselitz Etelke, Blum testvérek, Réthy Kiss Ilona, Somogyi Aladár, Reichardsparg Lajos, Liebner Károly és Józsi, Vérty Béla, Benedek Jóska, Grossmann Emil, Goldberger Géza és Ödön, Dezsán Péterke, Temesváry Dezső, Steinberger Anna, Verédy Irén, Bereczelly Harry, Volf Tilda és Dezső.

*

A »KIS LAP« XXXI. köt. 4-ik számában közölt találós betűk megfejtése:

„KIS LAP“

Helyesen fejtették meg: Badićs Margit, Péch Aladár, Kűszler Gizella, Kirchnopf Feri, Wolf Vilma és Oszkár, Roth Mariska és Heléna, Weissenböck Gyula, Novák Tivadar és Ernő, Erber testvérek, Lámpel Czila és Sándor, Steiner Paula, Soós Elemér és Zoltán, Jovánovich Ilonka, Mandl Dezső, Keczer Stefánia és Antal, Schrott Béla (részben) Mátrai Riza, Schweiger Margit és Jenő Kerényi Valéria és Jenő, Szilágyi Teréz, Farkas Matild (részben), Fischer Frida, Donáth Dezső, Löwy Lajos, Pándy Erzsike és József, Lusztig Mariska, Grosz Teréz és Imre, Buttykay Géza, Matolay Zsófia, Szabados Irma, Körmendy Imre, b. Geramb Alice, Ferenczy Károly és Lajoska, Rausch Aranka és Vilma, Hoselitz Etelke, Blum testvérek, Réthy Kiss Ilona, Reichardsparg Lajos, Temesváry Dezső.